

VITA JAMBOROVÁ
JA TI TO VRÁTIM

MARENČIN PT

JA TI TO VRÁTIM

VITA JAMBOROVÁ
JA TI TO VRÁTIM

MARENČIN PT

© Vita Jamborová, 2019

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

763. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0365-0

1.

Cintorín bol starý, obkľúčený minimálne storočnými stromami, a vládol tam pocit naozajstného pokoja. Keď sem Ivana chodievala navštíviť hrob svojich rodičov, cítila nádherný pokoj a tak trochu morbidnu istotu, že raz aj ona bude súčasťou tejto dôstojnej majestátnosti. Nebála sa smrti. Brala ju ako príležitosť stretnúť „na onom svete“ svojich milovaných, ktorí odišli priskoro.

Lenže predtým by ju ani vo sne nenapadlo, že sa niekedy zúčastní na svojom vlastnom pohrebe. A predsa to bola pravda! Dnes pochovávali práve ju, Ivanu, manželku Tomáša Vida, najváženejšieho a zároveň najobávanejšieho človeka v ich meste a možno aj v celom kraji.

Ivana, prezlečená do mužských šiat, s tmavou parochňou na hlave, v okuliároch a šiltovke, sa snažila tváriť nenápadne, aj keď si bola stopercentne istá, že ju nik nespozná. Samozrejme, okrem Sebastiána, ktorý jediný vie, že je živá a zdravá, že mala tú drzosť zúčastniť sa ceremónie. Aj keď sa veľmi snažil, nijako ju od tej hlúposti nemohol odhovoriť a neskôr sa vzdal. Chápala, že tým ohrozuje jeho a predovšetkým seba, ale vedela, že sa musí pozrieť do očí ľuďom, stojacim pri „jej“ rakve, aby si ten výjav dobre zapamätala. Chcela vidieť tvár „trúchliaceho“ manžela, starostlivo podopieraného jeho matkou, Ivaninou svokrou, ženou, ktorá jej jedenásť rokov úspešne robila zo života peklo.

Celý čas sa na nich pozerala. Na manžela s dôstojným smútkom v očiach, ktorý si čas od času utrel neexistujúcu slzu, a na svoju svokru, ktorá nemenej dôstojne žmolila v rukách čipkovanú vreckovku. Ako ju pozná, na tento pohreb sa nakupovalo v najdrahších butikoch vo Viedni.

Naľavo pri jej manželovi stála Ivanina sestra Viky a pohľad na ňu Ivanu priam fyzicky bolel. Povedala si, že sa na sestru nebude pozerat', inak sa sama roztrasie a celkom sa zosype. Musela to vydržať, rovnako tak slzy jej dvoch najbližších kamarátok, Mišky a Janky. Vedela, že veľa ľudí sem prišlo len zo zvedavosti, ale väčšina patrila do okruhu jej známych alebo priateľov.

Na okamih si predstavila, že by sa to všetko dialo naozaj. Niežeby teraz toto nebolo naozaj, ale keby v tej rakve ležala ona a nie nejaká neznáma bezdomovkyňa, ktorej telo si Sebastián „požičal“ v miestnej márnici. Keby tam teraz ležala ona, nikto by sa nikdy nedozvedel, že jej „nehoda“ s následkom smrti sa odohrala pod citlivou taktovkou drahého neverného manžela. Takto by sa všetko v jej živote skončilo, všetko dobré aj zlé, a ona by už nikdy nemala šancu povedať svetu, prečo sa to stalo a kto za to môže. Teraz, plná nenávisti a nejakej pološialenej radosti zo zachráneného života, si priala len jediné...

– Ved' ja ti to vrátim, – šepkala si. – Raz ti to všetko vrátim, ty bastard.

Cítila na sebe nesúhlasný a znepokojený pohľad svojho strážneho anjela Sebastiána a zo všetkých síl sa držala, aby sa to, čo v nej tak dlho vrelo, nevylialo von práve teraz.

Spomenula si na obdobie zhruba pred polrokom, kedy sa to všetko začalo.

PÄŤ MESIACOV PRED POHREBOM

Robila si manikúru, pohodlne usadená v kresle, v ich obrovskej krásnej obývačke, kde aj tie najmenšie maličkosti, vrátane farieb, boli do detailu premyslené. V telke bežal nejaký program, ktorý vnímala len okrajovo. Tomáš bol vo svojej pracovni a ich miláčik, obrovský ryšavý perzský kocúr Tony, trónil na svojom oblúbenom parapete.

Vlčiak Bono, ktorému len ona hovorila Ušík, kvôli tomu ako držal uši hore, keď ju počúval, so štekotom naháňal vonku vrabce. Keď štekot začal byť viac pravidelný, pousmiala sa. Bola si istá, že sedí pred obrovským, iba pre neho vyrobeným, svetlonosom. Kvôli pôžitku z tejto krásnej pšej radosti každý rok, odkedy ho mali, zasadila v rohu ich záhradky dyne a tú najväčšiu s láskou vyrezávala práve pre neho. Vysmiata svetlonosova tvár sa vždy niekoľko týždňov škerila pod altánkom a jej úsmev bol postupom času širší a širší, ako ho Bono upravoval podľa vlastných predstáv.

Myslela na to, že bude treba pohrabať lístie v záhrade, keď počula svojho muža vojsť do obývačky. Pomaly dvihla oči, zaostrila a usmiala sa na neho.

– Prestávka? – spýtala sa.

Vedela, že o takomto čase vždy túži po káve a bol to ich spoločný rituál, keď spolu sedeli v kuchyni a preberali všetko, na čo im prišla myseľ. Teraz tie ich posedenia boli o niečo zriedkavejšie. Mal viac práce a častejšie trávil čas buď pri počítači, alebo odchádzal preč. Nekontrolovala ho a nepýtala sa s kým a kam ide, jednoducho mu verila.

– Postavím na kávu, – ponúkol sa.

– Dobre, ja ju potom zalejem, – usmiala sa a sústredila sa na posledný prst.

Prekvapilo ju, keď napokon nešiel do kuchyne, ale za ňou, a pokľakol pred kreslom, v ktorom sedela. Napadlo jej, že je unavený a chce sa prítúliť k jej nohám tak, ako to robieval ešte za čias ich bláznivej zaľúbenosti. Pohládila manžela po vlasoch.

– Unavený? – súcitne sa spýtala.

– Musím sa ti k niečomu priznať, – povedal a ešte stále sa na ňu nepozrel.

– Čo sa stalo?

Neznelo to dobre. Niečo podobné videla v nejakom filme a nedopadlo to dobre... Dalo by sa povedať, že nejakým záhadným spôsobom vytušila, k čomu sa chcel priznať a zároveň sa v duchu modlila, nech to nie je pravda.

– Musíš vedieť, že ťa mám rád a som ti vďačný za všetko, čo pre mňa robíš, ako sa o mňa staráš... A som na teba hrdý, ale... ale už to nezvládnem držať v sebe. Uvedomujem si, že som podliak, je mi to ľúto...

Konečne zdvihol hlavu hore a pozrel sa na ňu. Jej veľké oči sa vpili do tých jeho, akoby chcela to nedopovedané v nich prečítať sama.

– Zaľúbil som sa, – vydýchol.

Mlčali.

– Do koho? – spýtala sa po chvíľke úplne cudzím hlasom.

– Poznám ju?

Mozog v panike ponúkal otázky, sám si na ne aj odpovedal, a ona sa snažila jedine o to, aby sa nerozplakala hneď teraz. Možno potom, neskôr...

– Je to Alexa.

– Preboha! – zašepkala. – Ja som taká krava! Mohla som to tušiť...

– Ivanka, odpusť mi to, – prosil a pritom sa opieral o jej kolená a hladkal jej ich.

– Božemôj, – zmohla sa na nádych a potom aj výdych. – Prečo? – spýtala sa.

– Ja neviem, čo sa stalo a prečo sa mi to stalo, – vyhovárал sa.

– Ja len viem, že som ti už musel povedať pravdu. Je to... bláznivé. Skúšal som prestať, ale nejde to, pochop.

– A teraz čo s tou tvojou poondiatou pravdou mám urobiť? – spýtala sa.

– Nevie... Daj mi čas, nechaj to vyšumieť.

– Čo vyšumieť? – naozaj nechápala, ako to myslel.

Momentálne bola schopná registrovať len to, že jej život sa z ničoho nič rozsypal, v priebehu niekoľkých minút sa zrútil, prestal existovať. On neodpovedal a ona len tak tipovala:

– Mám to nechať tak a teba to časom prejde?

Zdalo sa jej to, alebo si s úľavou povzdychol?

– Tak nejako, – odvetil.

– Myslel si to vážne? Ty si budeš šumieť a ja mám trpezlivo čakať, ako to všetko nakoniec dopadne a či ťa to prejde?

Povedala to pokojne a pritom ho túžila udrieť, začať kričať a plakať. Toto je jej manžel? Muž, ktorého milovala, kvôli ktorému sa snažila byť dokonalou? A čo Alexa, ruská modelka, ktorú ona sama pozývala do ich domu, ktorej rozprávala, akí sú oni s Tomášom šťastní a dokonalí...

– Mohla by si to skúsiť, – povedal. – Som si istý, že to chce len čas. Sám som Alexe povedal, že ťa nikdy neopustím, že ťa mám rád.

Ivana si chytila tvár do rúk a zašepkala:

– Božemôj, čo mám robiť? Čo mám robiť?

Konečne sa rozplakala, ale bolo to ešte horšie, než si myslela. Takú bolesť a beznádej nezažila, odkedy jej rodičia prišli o život pri autonehode. A ten strach, že je na svete sama a stratená, ten sa znova dostavil, aby ju trápil a týral. Mužovi, ktorý kľučal pri jej nohách, verila ako sebe samej, bol pre ňu všetkým a dával jej pocit, že niekam patrí, že je doma. Keď si ho teraz predstavovala v náruči inej ženy, išla sa pominúť od bolesti.

– Čo budem robiť?

Tomáš sa ju pokúsil objat', upokojiť, ale vnímala to len ako takú charitu z jeho strany, nedokázala prijať jeho dotyky a objatie tak, ako by ho prežívala ešte len pred niekoľkými minútami. Ako keby sa v tej chvíli ona sama rozpadla na dve polovičky. Jednu, ktorá plakala, trpela a bola bezradná, a druhú, ktorá sa na tú prvú pozerala ako na niečo, čo sa nedialo jej.

Tá druhá Ivana v nej premýšľala, čo urobí so svojím životom a akým spôsobom to všetko prežije. Ďalej myslela na svoju totálnu zaslepenosť voči „drahému“ manželovi a nadávala si do hlúpych naivných kráv. Odrazu tie jeho časté odchody a nekonečné hodiny pred počítačom dávali zmysel, dávalo zmysel aj to, ako k nej v poslednom čase ochladol. Ved' sa spolu nemilovali už celú večnosť. Tá praktická Ivana žasla nad tým, ako veľmi im to uľahčila svojou vierou v Tomášovu bezúhonnosť.

Tá druhá, ktorá teraz srdcervúco plakala, dávala všetko za vinu sebe.

– Čo som ti spravila? – pýtala sa ho. – Prečo?

– Nič si nespravila, to len ja som možno potreboval zažiť niečo iné... Niekoho iného... Ja neviem.

– A teraz čo? Opúšťaš ma? Ideš za ňou?

Jej praktické ja vedelo, že je to nezmysel. Muž v jeho postavení by nikdy nič také neurobil, ale tá stratená duša, ktorá mu plakala v náručí, v tej chvíli nebola schopná myslieť logicky.

– Nie, nejdem za ňou, – povedal a jej sa uľavilo. – Musím dať tomu čas a hádam to nejako samo...

– A ja? Čo mám robiť ja?

– Vydrž, – poprosil ju.

– Ak tomu dobre rozumiem, nebude nasledovať nič v zmysle, že už sa to nikdy nestane a už sa s ňou nikdy nestretnem?

Dúfala... V čo vlastne dúfala? Že ju odprosí na kolenách a potom to bude celý zvyšok života žehliť?

– Nemôžem, – zašepkal.

– Čo?

– Nemôžem ju nechať.

– A čo teda?

Takže je až taká dobrá, že ju nemôže nechať tak? Aspoň nie okamžite...

– Nechám to vyšumieť, – zopakoval svoj zrejme jediný návrh na riešenie celej situácie.

– A počas toho tvojho „šumenia“ ja mám robiť akože čo?! Poslušne si počkať, kým ťa tvoj ošial pustí? Dopriať vám všetko, čo budete chcieť, a hlavne pokoj odo mňa?!

– Povedal by som to inak, ale veľmi by mi to pomohlo, Ivanka.

Praktická bytosť v nej mu chcela ublížiť, že by sa z toho nespamätal. Chcela kričať, vyškrabať mu oči, ovaliť ho po hlave niečím ťažkým a najlepšie tak, aby to neprežil. Tá druhá Ivana bola celý svoj život vedená k poslušnosti a tolerancii a k zmene jej povahy nemohlo dôjsť v priebehu necelej, aj keď šialenej, štvrt'hodiny. Zadusila v sebe zlé slová plné nenávisti a pohrdania ním, a možno aj sebou, a postavila sa z kresla.

– Kam ideš? – spýtal sa.

– Daj mi pokoj, – odvetila, pozbierala zvyšky síl a hrdosti a odišla do spálne.

Ležala v ich spoločnej posteli, túžiac po tom, aby v sebe našla dost' energie postaviť sa a zatiahnuť žalúzie, ale nedalo sa. Plakala, plakala... a nechcelo sa jej žiť. Načo? Pre koho?

2.

Ďalšie dva mesiace boli pre ňu doslova peklom. V podstate aj pre Tomáša, ale zvládal to obdivuhodne dobre. Po čase pochopila, že jej slzy a plač už na neho nemajú taký silný účinok ako na začiatku.

Tesne po svojej spovedi sa k nej snažil byť maximálne pozorný. Objímal ju, tíšil, svojím spôsobom upokojoval, keďže ešte stále verila, že toto ho zlomí a vráti sa k nej, ale nestalo sa tak. Nemal chuť prestať, nemal chuť odopierať si Alexu. Ak mal za svoje šťastie zaplatiť slzami vlastnej manželky, radšej tú obeť podstúpil. Zo začiatku odchádzal preč z ich domu s previnilým výrazom na tvári, neskôr pokročil a hovoril len strohé „ahoj“. Ona na neho zakaždým čakala ako verný pes, čo nebolo veľmi trefné prirovnanie, pretože ich pes Bono na neho takto rozhodne nikdy nečakal.

Keď sa jeden večer opila, sediac na okennom parapete s výhľadom na príjazdovú cestu, pochopila, že toto už je posledné štádium zúfalstva a niečo také už nikdy nechce zažiť.

Na druhý deň si prisadla k nemu na gauč.

– Chcem sa porozprávať, – povedala. V ruke si pre istotu žmolila vreckovku. Vedela, že dlho nevydrží a rozplače sa.

– O čom zas, – zamrmlal, už vopred otrávený z toho, čo si bude musieť vypočúť.

– Chcem ti niečo navrhnúť.

Stiahlo jej krk, čo bolo neklamnou známkou toho, že o chvíľku prídu slzy.

– Toto už nevládam, – zašepkala. – Zabíja ma to, Tomáš. Prosím, ukonči ten pomer. Ak to urobíš, budem sa snažiť na všetko zabudnúť a pokúsime sa začať odznova. Ja už dlho nevydržím, strašne ma ničí celá táto situácia. Chápeš?

Pozeral sa na Ivanu a ona cítila, že ju ľutuje. Načiahol sa k nej a vzal ju za ruku.

– Ja nemôžem, – povedal. – Nechajme to teraz tak, daj mi čas, ono to vyšumí.

Vyšumí... To slovo ju privádzalo do šialenstva. Napriek tomu sa ešte o niečo pokúsila. Prisadla si bližšie k nemu a oprela hlavu o jeho plece.

– Objím ma, prosím, – žobrala a vedela, že je to ponižujúce, nedôstojné a trápne, ale nemohla si pomôcť, musela to aspoň skúsiť.

– Prepáč, ja to tak necítim, – povedal a odtiahol sa.

Dalo by sa povedať, že práve tá Tomášova posledná veta jej zachránila zdravý úsudok a v podstate ju prebrala k životu. Áno, takzvaná facka veľmi bolela, ale zbavila ju aj tých posledných ilúzií, ktoré Ivana mala.

Ako keby sa jej otvorili oči až teraz a ona uvidela Tomáša v úplne inom svetle. Bol to cudzí chlap, zbláznený do inej baby. Priam to z neho cítila, ako túži byť niekde inde a s niekým iným. Mala sto chutí zakričať: No tak choď! Padaj! Vypadni z môjho života, trebárs zdochni od šťastia v náruči tej štetky!

Neurobila to, pretože nebol by to jej štýl a prípadnú búrku by nevedela dotiahnuť do konca. Preto sa postavila, zvláštne nabudená

novými pocitmi, ktoré ju momentálne ovládli, a odišla preč. Ako keby vlákno, ktoré ju dlhé roky spojovalo s jej manželom, v jednom okamihu odumrelo, ako keby zomrel on sám. Nenávidela ho. Za to, čo povedal. Za to, čo necítil k nej a za to, čo cítil k tej suke.

Prvé nadýchnutie bolo bolestivé a Ivana sa obávala, že nová viera jej dlho nevydrží. Opak však bol pravdou. Nenávisť ju robila silnou, ohradila ju od lásky a aj keď to stále bolelo, už sa nepýtala dookola samej seba, čo bude robiť. Bola rozhodnutá žiť a postarať sa o to, aby sa od Tomáša odpútala definitívne.

Trvalo jej to ďalší mesiac. Zakaždým, keď si myslela, že už bude dobre, prišla kríza, počas ktorej znova plakala a ľutovala sa. Doteraz bola zúfalo nesamostatná, vo všetkom závislá na názoroch svojho manžela. Pri všetkom, čo chcela urobiť alebo zmeniť, mala tendenciu zvažovať, ako by to urobil Tomáš a čo by jej na to povedal. Vedela, že teraz sa už nemusí z ničoho spovedať a on bol rád, že mu dala pokoj s výčitkami a viac neplakala, teda nie pred ním. Nemohla však tak rýchlo meniť pôvodne zaužívané, nevládala to.

Cítila sa byť ponížená tým, že o manželovej afére sa už všeobecne vedelo a pretriasalo v spoločnosti. Každý deň v zrkadle videla samu seba ako ženu s vyhasnutým pohľadom. Nepáčila sa ani sebe a už vôbec by si nikdy nebola pomyslela, že sa môže páčiť niekomu inému. Nečudo, že si našiel milenku, myslela si v návaloch zúfalstva.

Postupom času ju však začala ovládať zdravá zlosť na celý svet a hlavne na Tomáša. Prestala byť mierna, ústupčivá, obrnila sa proti svojmu predošlému „ja“ a začala sa brániť.

Ako prvé bolo to, že sa odšťahovala z ich spoločnej spálne. Nemohla tam spať, keď sa v noci zobudila a počula, ako vedľa nej dýcha. Hneď ju prepadávalo už známe zúfalstvo z toho, že má vedľa seba namiesto svojho manžela chlapa, ktorý dušou a srdcom patrí inej žene. Nezniesla to, že si pokojne odfukuje, zatiaľ čo ona nemôže spať a trápi sa.

V hostovskej izbe sa zariadila podľa svojich predstáv a hoci jej chýbala spálňa, aspoň prespala celú noc bez toho, aby sa zobúdzala.

– Rozved' sa s ním, – presviedčala ju jej sestra Viktória zakaždým, keď sa spolu stretli.

Keby nebolo Viky a jej milujúcej sesterskej náruče, ktovie, ako by to celé dopadlo. Už niekoľko rokov mali, po smrti obidvoch rodičov, len jedna druhú.

– Nie som na to pripravená, – zakaždým odpovedala Ivana.

– Neboj sa, bez toho sviniara to hravo zvládneš, len by si si mala viac veriť.

– Nie, ešte som nepodnikla kroky, ktoré by mi život po rozvode uľahčili.

– Myslíš peniaze?

– Samozrejme, čo iné.

– A plán?

– Jednoduchý. Začnem si šetriť, respektíve, niečo z nášho spoločného účtu sa preleje na môj, o ktorom nik, okrem mňa, nebude vedieť.

– Šikula, ale veď vieš, že tebe patrí presná polovička, tak potom...

– Poznám Tomáša, nedostanem ani tú polovičku, on so mnou jednoducho vybabre, som si tým viac než istá.

– Prečo? Veď má tú svoju...

– Lenže on sa nebude chcieť rozviesť, už som sa pýtala. Je spokojný s tým, ako to všetko funguje. Načo by sa rozvádzal a delil majetky?

Ivana vedela, že v tomto má pravdu. Svojho manžela poznala dlhé roky, rovnako ako jeho názory na dôležitosť spoločenského postavenia rodiny. Napokon, bol vlastníkom jedného z kľúčových slovenských podnikov, od prosperity ktorého závisela podstatná časť celoslovenskej ekonomiky.

Svojho času bol podozrivý zo stykov s podsvetím. Z celej tej záležitosti sa dostal bez väčších strát, aj keď jeho povest' odvtedy nebola bez poškvrny. Ivana vedela veľa o aktivitách svojho manžela a pre niekoho by jej vedomosti mohli mať cenu zlata. Preto si bola viac než istá tým, že rozvod z jeho pohľadu neprichádza do úvahy. Mala však svoj plán, len to chcelo čas a veľa trpezlivosti, ktorú len nedávno v sebe začala poctivo trénovať.

Veci sa mali tak, že do ich manželstva práve ona priniesla väčší kapitál. Jej rodina, veľmi dobre situovaná, im zabezpečila spokojný život a jej manželovi dopomohla k najlepšej kariére, ktorú si

mohol želať. V podniku vlastnili obidvaja po tridsať percent, čo tvorilo nadpolovičnú väčšinu základného imania. Všetko ostatné boli akcie a len vďaka Tomášovej prezieravosti nik z akcionárov nezískal dokopy viac ako desať percent. Starostlivo na to dbal a ak kedykoľvek hrozilo, že percento podielov patriacich jednému akcionárovi bude väčšie než dvanásť, zasiahol a postaral sa, aby sa taká vec nestala. Akým spôsobom sa o to postaral, a či to bolo legálne, to už je iná otázka.

Preto bolo Ivane jasné, že čokoľvek sa pokúsi podniknúť, aby sa z manželstva oslobodila, nebude mať úspech. Tomáš jej to nedovolí. Ona a jej peniaze mu patrili bezvýhradne a navždy. Musela byť opatrná a všetko si premyslieť. A hlavne sa neponáhľať. O Tomášovi nemala nijaké ilúzie, ale keby vedela, čoho je naozaj schopný, možno by sa nikdy neodvážila urobiť to, čo napokon urobila, podporovaná sestrou a vlastným pocitom spravodlivého hnevu. Zradil ju, preto ona nebude mať nijaké zábrany zraďiť jeho.

Založila si účet vo Švajčiarsku, na heslo, takže nebolo možné vypátrať, kto tie peniaze prevádzal a prečo. Urobila však aj iné opatrenie. Predtým, než sa peniaze posielali na zahraničný účet, prehnala ich cez svoj vlastný, založený zvlášť pre túto príležitosť. Tak by sa pri troche šťastia tie jej peniaze nedali vystopovať a prípadne mohla argumentovať tým, že ako Tomášova manželka má právo disponovať s nimi tak, ako sa jej zachce.

A peniažky sa začali prelievať. Z ich spoločného účtu sa platilo toľko rôznych vecí, že si Ivana mohla byť skoro istá úspechom svojho plánu. Keďže sa teraz o ten účet zaujímal podstatne viac než kedykoľvek predtým, začala si všímať, odkiaľ prichádzali jednotlivé finančné položky a boli to veľmi zaujímavé zistenia. Robila si kópie z výpisov a schovávala si ich. Pre prípad, že sa niekedy zídu...

* * *

Od Tomášovej „spovede“ ubehli necelé tri mesiace a za celý ten čas Ivana ani raz nestretla Alexu, milenkú svojho manžela. V podstate sa ani nemali kde stretnúť, keďže Alexa do ich domu nikdy viac nevkročila a v spoločnosti sa Ivana teraz vôbec netúžila

ukazovať. Zato tá druhá taký problém nemala. Všade jej bolo plno a ako známa modelka sa vždy dostala na najvychytenejšie večierky a žúrky. Ako cudzinka bola svojím spôsobom exotikou a o pozvánky a rozhovory do médií nebola núdza. Pri niektorých rozhovoroch, keď sa jej otvorene pýtali, s kým momentálne chodí a či je to pravda, že... vždy nasadila tajomný úsmev a použila veľavravnú vetu:

– Prepáčte, ale k tomu sa teraz vyjadrovať nebudem.

Ved' ani nemusela.

Keď ju to Ivana prvý raz v nejakej relácii počula povedať, myslela, že sa povracia, tak jej prišlo zle. Keby aspoň na chvíľu mohla mať pred sebou Alexu, ten jej sladký ksicht a zo dve minúty voľného priestoru na komunikáciu... Jooooj! Verila však, že raz tá príležitosť príde a ona ju bude vedieť využiť.

S Tomášom skoro úplne prestali komunikovať. Obchádzali sa vo svojom veľkom dome, ako keby nič dobré v ich spoločnom živote nikdy neexistovalo. Ivana si dala záležať, aby v sebe potlačila všetky spomienky na šťastné obdobie. Kedykoľvek mala tendenciu zablúdiť v myšlienkach do starých čias, povinne si pripomenula scénu, keď doslova žobrala o objatie a on povedal, že to tak necíti. Vždy ju potom dokonale upokojil prevod peňazí z jeho účtu na svoj prostredníctvom internetu. Nikdy predtým netušila, že jej až tak veľmi záleží na peniazoch. Možno ani nezáležalo, ale svojím spôsobom to brala ako možnosť prejsť mu cez rozum a potrestať ho tak. Povedala si, že za polroka môže pokojne podať žiadosť o rozvod a aj keby s ňou chcel „vybabrať“, aj tak si príde na svoje a bude z nej bohatá rozvedená žena. Keby mala vtedy tušenie, ako sa veci vyvinú, tak by tie čiastky, ktoré pravidelne prelievala na svoj účet, strojnásobila.

3.

– Kedy to konečne poriešiš, Murko? – spýtala sa Alexa.

Uprela na milenca ten najzvodnejší pohľad a prešla mu po zarastenej hrudi svojimi dlhočiznými nechtami.

Tomáš, čerstvo pomilovaný a teda príjemne unavený, si dával s odpoveďou načas.

– Nooooo?

– Nevieť, láska, – odvetil a na odľahčenie svojej odpovede ju pohladil po nahom chrbte.

Miloval jej krivky, nádherne pravidelné a dokonalé. Vysoká štíhla ryšavka s obľými prsiami a peknými bokmi mala v sebe niečo, čo Tomáša dokonale vykoľajilo. V posteli ho vždy vedela prekvapiť a na jej parfum reagoval lepšie než Pavlovov pes na jedlo. Toto ich dobrodružstvo však trvalo už viac než pol roka a on si na sebe začínal všímať, že sa upokojuje, vyšumieva. Tušil, že Alexa časom ešte viac pritvrdí a on si vyčerpá všetky možné výhovorky.

V podstate sa cítil byť ukrivdený. Jeho milienka mu nedala pokoj s otázkami ohľadne ich spoločnej budúcnosti a jeho manželka si od neho získavala čoraz väčší odstup. Možno už je načase zatrhnuť jej to...

Niekedy premýšľal, čo urobil zle, a vždy mu vyšla tá istá rovnica, priznal sa. Nemal sa priznávať, to je to... Lenže vtedy bol natoľko pobláznený, ba priam šialený, že jeho myšlienkové pochody by sa dali zhrnúť jedným slovom. Alexa. Vtedy mu bolo jedno, čo sa stane s jeho manželstvom, aj Ivanine pocity ho obchádzali oblúkom. Chcel len jedno, aby mu dala pokoj a on si mohol užívať. Ale nemal si začínať s Alexou, to mu už teraz bolo jasné.

Nebolo to prvý raz, čo manželku podvádzal, to je fakt. Lenže predtým to boli poväčšine vydaté paničky alebo bezvýznamné kočky, ktoré si chceli len nezáväzne užiť a mať pritom dobrý pocit, že ich milenec je niekto.

Alexa ho však načisto pobláznila, dokonca natoľko, že v jednej chvíli uvažoval nad tým, že sa s Ivanou rozvedie. Teraz už ani sám neveril, čoho bol schopný kvôli tejto ruskej kráske. Rád by si ju nechal, napokon, bola v posteli fantastická, ale to bolo asi tak všetko, čo ich dvoch spájalo.

Sám bol prekvapený, že necítil vinu, ako sa k svojej manželke zachoval, ale potrebu mať svoj starý život späť. Chýbalo mu zázemie. Hlavne chcel späť tú ich rodinnú rutinu, kde si bol istý zajtrajším dňom a Ivana vždy stála na jeho strane.

Chýbal mu pocit domova, ktorý vedela sprostredkovať, a veľmi mu vadilo aj to, ako sa k nemu správala. Ako keby pre ňu prestal existovať. Mal také tušenie, že ju stráca a nepáčilo sa mu to.

– Murkooooo, – zamraučala Alexa a priľahla ho svojim krásnym telom. – Čo teda s nami? Kedy sa rozvedieš?

– Ved' vieš, že to nie je ľahké, moja.

– Nechápem prečo, – odula sa, ale ešte stále ležala na ňom, čo ho znervózňovalo. – Dáš jej dom a nejaké prachy... Tak sa to bežne robí, nie?

– Lenže mňa s Ivanou spája spoločný majetok a je to dost' veľký majetok. Ak prídem o jej podiel na biznise, uškodí mi to, chápeš? Vlastní polovicu zo všetkého, myslím tým naozaj všetkého, čo mám. Bez nej by som musel do podniku prijať iného rovnocenného spoločníka. Teda, ak by chcela vlastné akcie predať. Nepredpokladám, po tom všetkom, že by mi to uľahčila.

– Nudíš ma, – zhrnula, čo povedal a čo sa jej snažil vysvetliť jednou vetou, a odgúľala sa z neho. – Jednoducho si to zariad' a hotovo. Myslíš, že je pre mňa ľahké odpovedať na všetky tie kreténske otázky novinárov? Je ti jedno, ako vyzerám v očiach spoločnosti?

Popravde, bolo mu to jedno.

– A čo moji rodičia? Môj otec vôbec nebol nadšený naším vzťahom. A ešte stále si ženatý.

Keď spomenula svojho otca, spozornel. Ten bol v Rusku považovaný za jedného z dvadsiatich najväčších oligarchov a jeho styky s mafiou boli, samozrejme, nepopierateľné. Dokonca sa tým chválila sama Alexa.

Teoreticky, čo by sa asi tak stalo, keby sa mafiánsky tatko na neho silno nahneval? Odkedy poznal Alexu, bol presvedčený o nevyspytateľnosti Rusov, lenže u nej ho to zabávalo a vzrušovalo. Teraz ťažko zapochyboval, či by mal rovnaké pocity aj z nevyspytateľnosti jej otca.

– Dajme tomu čas, – zatiahol starú dobrú pesničku. – Všetko sa časom vyrieši, neboj sa.

– Ja sa nebojím, – zdôraznila ja, ako keby chcela, aby mu niečo došlo.

– Ty sa mi vyhrážaš? – usmial sa na svoju milenkú v snahe odľahčiť, čo povedala.